

AYDEDE İLE ATEŞ TANIŞIYOR

Ayşe Kaçgusuz Şimşek

ÖTEKİ YAYINEVİ

Öteki
HİKAYE

Yayına Hazırlayan
Serpil Köker

Resimleyen
Sevda Linka

Kapak ve İç Mizanpaj
Özgür Yurttaş

1. Baskı
Şubat 2020

© Öteki Yayınevi
Sertifika No: 34460

Baskı ve Cilt
Ceylan Matbaası
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Güven İş Merkezi B Blok No: 318
Tel: (0212) 613 10 79

Yönetim Yeri
Eğitim Mah. Saygı Sok. Selimoğlu Sitesi 17 A
Kadıköy / İstanbul
Tel: 0216 405 25 22
ISBN: 978-975-584-362-9

AYDEDE İLE ATEŞ TANIŞIYOR

Sevgi

Ayşe Kaygusuz Şimşek

ÖTEKİ YAYINEVİ

Ayşe Kaygusuz Şimşek

1965 Zile, Tokat doğumlu. İlkokulu, Turhal Şeker İlkokulu'nda ve Turhal Lisesi Orta Okulu'nda okudu. 80 darbesiyle okul hayatı bitti ve evlendi. 13 yıl köyde yaşadı. On dokuz yıl sonra Açık Öğretim Lisesi'ne kayıt oldu. Üç yıl sonra da Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesi Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkiler Bölümü'ne kayıt oldu ve 2018-2019 öğretim yılında mezun oldu. Aynı üniversitede Adalet okumaya devam ediyor.

İlk öyküleri 2006 da yayımlanmaya başladı. Edebiyatın şiir, öykü, deneme, anı, söyleşi, mektup gibi birçok türünde yazdığı yazıları genele yayın yapan çok çeşitli edebiyat dergilerinde yayımlandı ve yayımlanmakta.

Bir yıldan fazla Samandağ Ayna gazetesinde köşe yazdı (2013). 2018 Ekim'inden bu yana Avusturya'dan yayın yapan Toter Winkel-Saklı Açık- gazetesinde söyleşiler ve kitap tanıtımları yapıyor. TRT, Sol Radyo, Halk Tv ve www.lora gibi birçok radyo ve televizyon programına katıldı. Özgür Radyo'da çeşitli konularda on bölümlük program yaptı. Yaklaşık 13 yıldır Ekin Sanat Edebiyat ve Düşün Dergisinde Yayın Kurulu'ndan, Sanat Yönetmeni sorumluluğunu yapmakta. Aynı dergi de beş yıldır her cumartesi edebiyat etkinlikleri düzenlemekte ve sunum yapmakta.

Üç çocuk ve dört torun sahibi olan yazar Ankara'da yaşıyor.

Kitapları:

Düş/görüş - öykü, 2011

Düş Yazanlar - söyleşi, 2013

Gül Ağrısı Su - şiir, 2015

Cezmi - roman, 2017

Haziran Ateşi - öykü, 2018

Hayatımdaki Erkekler - anı, 2019

Sesim - deneme, 2019

Bu kitapların tamamı ekin sanat yayınlarından çıktı.

Barış Öyküleri, Ankara Öyküleri, Kaynana Şekeri gibi ortak kitaplarda birer öyküyle yer aldı.

Ateş, öğretmeninin sözünü dinler, ödevlerini aksatmadan yapardı. Bütün eşyaları temiz ve düzenliydi. Teneffüslerde koşmaz, bağırılmaz, kimseyi de rahatsız etmezdi. Masaları çizmez, ayağıyla orayı burayı tekmelemezdi.

İçinde saygı barındıran bütün bu kuralların, birlikte yaşamak ve başarılı biri olmak için gerekli olduğunu bilirdi. Çalışkan bir öğrenciydi.

Öğretmeni onu çok seviyordu. Ama onun için endişe ediyordu. Çünkü Ateş hiç gülmezdi. Hiçbir şey onu mutlu etmiyordu.

Annesi, babası, onu mutlu etmek için ellerinden geleni yapıyordu. Ona ikolata alıyor, onu pikniğe götürüyorlardı. Babası onu hayvanat bahçesine bile götürmüştü. Ama Ateş yine de mutlu olmamıştı.

Arkadaşları oyun oynarken o, bir kenar-da oturup mutsuz mutsuz arkadaşlarını izliyordu.

Arkadaşları ona:

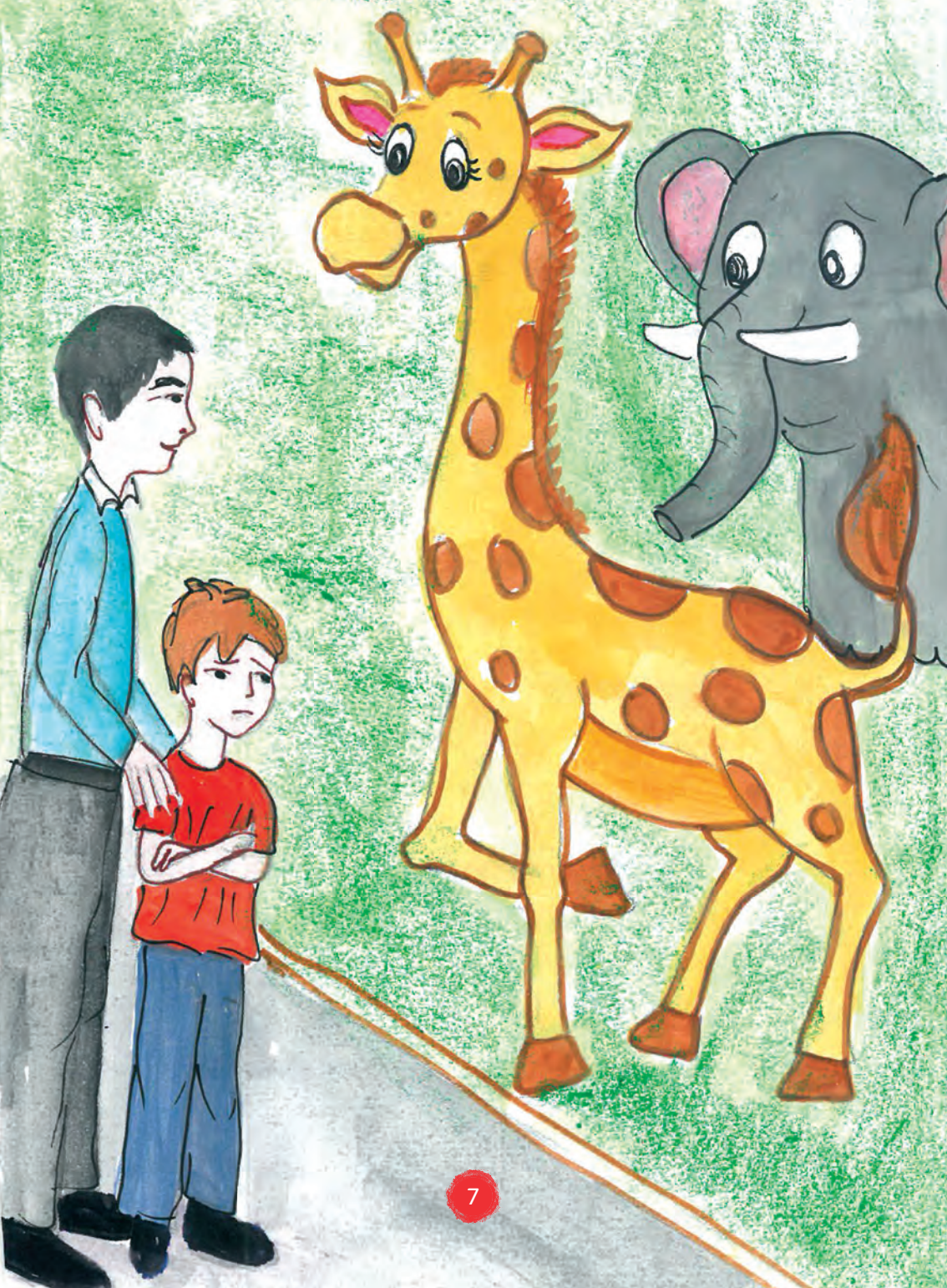
-Gel sen de bizimle oyna, diyordu.

Ateş:

-Hayır, oynamak istemiyorum, diyordu.

İşte o zaman arkadaşları da çok üzülüyordu...

Yine bir gün, bütün çocuklar toplanmış, mahalledeki boş alanda oyun oynuyorlardı. Bu boş alan, ev yapılmayı bekleyen bir arsa idi. Ateş, çimenlerin üstüne oturmuş yine arkadaşlarını izliyordu. Bastonuna

tutuna tutuna yaşı bir adam çıkageldi.
Ateş'in yanına oturdu.

Dede:

-Adın ne senin, diye sordu.

-Adım Ateş, dedi.

-Sen niçin oynamıyorsun? Arkadaşların
seni oynatmıyorlar mı?

-Oynatıyorlar ama ben oynamak istemedim.

-Sen çok mutsuz görünüyorsun.

-Evet, mutsuzum. Bunun için ailem
de arkadaşlarım da üzgün. Ben niçin arkadaşlarım gibi mutlu olamıyorum? İşte bunu bilmiyorum. Cevabını bilsem belki de mutsuzluğum geçecek, dedi Ateş, kendi kendini şikâyet eder gibi.

Yaşlı adam, Ateş'in niçin mutsuz olduğunu anlamıştı.

-Şimdi sana bir şey anlatacağım. Beni iyi dinle, dedi yaşı adam.

- Yıllar önce oğlum, gelinim bir de torunum vardı. Torunumla parklara gider, top oynardık. Akşamları ona masal kitapları okur, fıkralar anlatırdım. O zaman torunum güler, mutlu olurdu. O gülünce ben, çok ama çok daha mutlu olurum. Onlar benim her şeyimdi... Bir gün, büyük bir deprem oldu. O depremde oğlumu, gelinimi, torunumu kaybettim, dedi ve biran duraksadı yaşı adam.

Derin bir nefes aldı. Kurumuş göz pınarlarından iki damla yaş geldi. İnce uzun elleriyle gözündeki yaş sildi. Sonra tekrar konuşmaya devam etti:

-O depremden bir tek ben sağ kurtuldum. Ama neye yarar? Sevgim onlarla be-

raber gitti... Şimdi ben de senin gibi mutsuzum. Sen anladın mı, sendeki eksik olan şey nedir? Ateş:

-Anladım. Sevgi, sevgi, diye coşkuyla yanıtladı.

O an yaşlı adam için üzöldüyse de, içinde, birdenbire coşkun bir ırmağın aktığı gibi bir şeylerin aktığını hissetti. Bu, şimdiye kadar hiç yaşamadığı coşkun bir duygu seliydi. Kendi de bu yoğun duyguyu sözcüklerle ifade edecek gibi değildi. Ama artık arkadaşlarını da kendini de mutlu görmek istiyordu.

Ateş zeki bir çocuktur. Yaşlı adamın anlattıklarından çok şey öğrenmişti. Yaşlı adama adını sorup öğrenmeden hemen oracıkta ona bir isim buldu.

-Dede, sana Aydede diyebilir miyim?

-Tabii diyebilirsin. Sen mutlu olduktan sonra, adımın ne önemi var? Hem bu, Aydede, adı da çok hoşuma gitti.

-Arkadaşlarıma sevgimi göstermeliyim. Aydede sen bana yardım eder misin?

Aydede ile birlikte bir plan yaptılar. Sonra Aydede Ateş'i bırakıp gitti. Aydede'nin gelip gittiğini Ateş'ten başka, oyun oynayan çocuklardan kimse fark etmemişti.

Ertesi gün Ateş bütün çocukları aynı yerde, aynı saatte topladı. Herkes çok şaşkıncı. Ateş'in yüzü gülüyordu.

-Ateş bizi niye topladı?

-Ondaki bu değişikliğin sebebi nedir acaba, diye aralarında konuşmaya başladılar.

Ateş arkadaşlarının bu fısıltılı konuşmalarını duyduysa da duymazlıktan geldi ve gülümseyip geçti.

Ateş:

-Herkes el ele tutuşsun. Ben ne söylersem tekrarlayın, dedi.

-Aydede, gel bize.

Söyle söyle, sevgi nerde?

Torunun olsam, kucağına alsan, okşarmısın saçları mı?

Aydede, gel bize. Söyle söyle, sevgi nerede?

Aydede uzat bana ellerini, seveyim ben ince uzun parmaklarını.

Uzat bana ellerini, tutayım ben ince uzun parmaklarını.

Aydede, gel bize, sevgi getir hepimize.

Aydede, gel bize, sevgi getir hepimize.”

Ateş, Aydede için kendi yazdığı şiir gibi tekerlemeyi arkadaşlarıyla birlikte söylerken, Aydede ıkageldi. Ateş, Aydede’yi ar-

kadaşlarına tanıttı. Aydede'nin elinde bir kese kâğıdı vardı. Çocuklar Aydede'yi de, elindeki kese kâğıdının içinde ne olduğunu da merak etmeye başladılar.

-Aydede elindeki kâğıdın içinde ne var, diye sordular. Aydede:

-Kâğıtta ne olduğunu söylemeden önce tanışalım. Siz benim adımı öğrendiniz ama ben de sizi tanıyayım. Herkes sıraya girsin. Sonra da tek tek adınızı söyleyin bakalım.

Çocuklar tek tek sıraya girdi. Her adını söyleyene ikişer ikişer renkli horoz şekerlerden verdi. Ateş de çok mutlu oldu. O günden sonra sahip olduklarının değeri- ni bildi ve bütün arkadaşlarını sevdi, hep mutlu yaşadı.

Aydede ile de iyi birer arkadaş oldular. Ateş bir gün Aydede'yi evlerine davet etti.

Ailesiyle tanıştırdı. Aydede'yi Ateş'in annesi ve babası da çok sevdi. Aydede'nin kimsesi olmadığını öğrendiklerinde çok üzüldüler.

Aydede'ye evlerinde, onunla birlikte yaşamak istediklerini söylediler. Aydede önce istemediyse de onların ısrarına dayanamayıp bu isteği bir süreliğine kabul etti.

Artık Aydede ailenin sevilen ve saygı duyulan yaşlı bir ferdi oldu. Ateş de ona yaşayamadığı torun sevgisini yaşattı.

- 1- Ateş'in okuldaki davranışları nasıl?
- 2- Aydede neden mutsuz?
- 3- Deprem nedir?
- 4- Aydede ve Ateş'in yaptığı plan nedir?
- 5- Ateş'in Aydede için yazdığı tekerlemeden ne anladınız?
- 6- Öykünün sonunda, Ateş Aydede'yi kimle tanııştırıyor? Aile nedir?